

„Her har været ridende Bud fra Anders Jensen i Egedet. Du havde nok lovet at komme derhen til en syg Ko.“

„Jeg?“ udbrød han, blussende rød, og søgte at se hende stift i Øjnene. „Det véd jeg ikke noget om . . . det maa være en Fejltagelse!“

Hun vedblev uforstyrret:

„Buddet skulde blot bringe den Besked, at det nu kunde være det samme, for Koen var død. Men du skulde heller ikke for Fremtiden gøre dig den Ulejlighed at se derhen, lagde han til“.

Dyrlæge Aggerbølle blev tavs. Han stod lænet op mod Sengestolpen og saa' mod Gulvet, — med blaat opsvulmede Aarer i Panden og sammenpressede Læber.

Paa én Gang rettede han sig i Vejret med en frysende Bevægelse, fór sig med Haanden gennem sit buskede Haar, gik derpaa med faste Skridt hen til sin Hustru og rakte den højre Haand ud imod hende.

„Her har du mit Haandslag paa, Sofie, at det denne Nat er sidste Gang, jeg har rørt ved et Spil Kort Du kan stole paa mit Ord denne Gang Jeg sværger dig til, at jeg fra denne Dag skal blive et andet Menneske Hører du, Sofie Du skal stole paa mig